

Maturity 2010

V týdnu od **17.5. do 20.5. 2010** proběhly na AG **maturity**. A byly, s jedinou výjimkou, velmi úspěšné. V **oktávě A** skládalo zkoušku z dospělosti dvacet osm studentů, osmnáct z nich prospělo s vyznamenáním, **devět dokonce se samými výbornými**. V **oktávě B** maturovalo jedenatřicet studentů, jeden neprospěl, třináct jich prospělo s vyznamenáním, **šest se samými výbornými**. Studenti většinou podali obdivuhodné výkony, kterými mnohdy překvapili nejen maturitní komise, ale i sami sebe. Všem úspěšným absolventům moc blahopřejeme, se ctí úspěšně ukončili studium na AG.

Oficiální předání maturitních vysvědčení proběhlo v pátek v kostele sv. Ludmily z rukou pana **arcibiskupa Duky**. Studenti, kteří získali **Sprachdiplom**, převzali tento dokument od německého velvyslance. Ke slavnostní atmosféře přispěla i hojná účast žáků nižších ročníků, rodičů maturantů a zpěv Gaudeamus Igitur. Skutečně důstojné zakončení osmiletého studia a maturit. Za oktávu A děkuje Jana Chloupková, za oktávu B Pavla Synovcová.

Jana Chloupková

Velké poděkování patří také předsedkyním maturitních komisí, Mgr Haně Šulcové a Mgr Blance Vránové a především pak našim obětavým místopředsedům, kteří zajistili organizaci i hladký chod čtyřdenního maratonu, PhDr Anně Liškové a RNDr Josefu Šilhovi.

A protože jsme se s maturanty opravdu neradi loučili (*byli prima, podotkla na jejich adresu profesorka angličtiny Ivana Hajičová*), protože nás bavili, rozčilovali, zlobili, ale především nutili pracovat, číst a přemýšlet o našich předmětech ze všech možných úhlů pohledu, rádi bychom jim věnovali pár řádků na odchodnou.

Já sama mohu mluvit a psát pouze o **maturitách z ČJL**, neboť jsem byla šest let češtinářkou **oktávy A**. V čem byli její studenti výjimeční aneb **sedmkrát nevermore**:

Nikdy se se mnou žádná třída tolik nehádala.

Nikdy mě žádná třída nedonutila tolik číst.

Nikdy jsem nepotkala tolik různorodých osobností s jasnými názory a představami – netýká se jen literatury.

Nikdy jsem žádné třídě neřekla tolik ostrých slov ohledně nekonvenčního chování v hodinách.

Nikdy jsem si tolik neuvědomovala, jak mám těžkou, nevděčnou a v podstatě velmi zpochybnitelnou úlohu v našem slavném vzdělávacím systému.

Nikdy (s výjimkou roku 1997, kdy chtěli rušit ÚPMD v Podolí) jsem se tolik nebála hlouposti ministerských úředníků (děkujeme státním maturitám, že se o rok odložily).

Nikdy jsem v jedné třídě nepotkala tolik velmi dobrých (možná budoucích) spisovatelů. (odkazuji na sborník **Oktáva A se loučí a poroučí**, který Vám představíme na stránkách AG příští týden, i na úspěch **Honzy Ječmena**, který se dostal mezi čtyřicítku finalistů literární soutěže o cenu **W. Sernera** <http://www.pwf.cz/cz/archiv-clanku/3168.html>)

Maturity z ČJL v oktávě A byly, alespoň pro mě, příjemné, zábavné a vyčerpávající. Věřím, že maturanti od nich odcházeli s vědomím, že literatura není jejich nepřítel, kterého je třeba svázat a zneškodnit, ale naopak dobrý přítel, který jim kdykoli může otevřít své široké srdce dokořán. A právě o to mi šlo.

Veronika Valíková

Sexta A se pod mírným nátlakem podvolila mému nápadu a připravila k letošním maturitám projekt

„MATURANTI ODCHÁZEJÍ“
směs drobných publicistických útvarů,
z nichž pro vás několik vybíráme:

Helena Polláková

Bye bye love

Jak to všechno začalo? Jednoho krásného dne přišla naše profesorka češtiny do třídy a řekla, že pro nás má připravený projekt na téma „Maturanti odcházejí...“ Jedna půlka třídy začala protestovat, ta druhá to po chvíli bezvýsledného smlouvání rezignovaně přijala.

Tak začalo týdenní otravování našich oktávánů. Stále nám zněla v uších výhrušná slova paní profesorky: „Máte je tu už jen týden, tak se koukejte snažit, pak už nebudete mít šanci!“

Problémy nastaly poměrně brzy. Poslední týden se totiž maturanti nijak zvlášť neobtěžují chodit do školy a tak těch pár lidí, co bylo odchyceno, muselo poskytnout třicet rozhovorů. Výsledkem je, že si nás budou pamatovat, jako ty „blbý fracky“, který jim nedovolili plně soustředit na maturitu. Alespoň se pak budou mít případně na koho vymluvit.

Jak spolužačka vtipně poznamenala, odcházejí nám naši idolové, naše tajné (někdy možná i veřejné) lásky, naše vzory, které jsme obdivovali a ke kterým jsme vzhlíželi. Tím vzhlížením a obdivováním si nejsem tak úplně jistá, ale na těch idolech a láskách možná něco bude. Jedno je však jisté.

Konečně se uvolní dvě horní třídy a my se budeme moct posunout zase o úroveň výš.

ROZHOVORY

Lucie Zubinová

„Svůj život tvořím já“

Rozhovor s Anežkou Lejsalovou, studentkou 8. B

Když se řekne AG, které tři věci se Ti vybaví?

Učení, přezouvání a kamarádi ☺

Stalo se za těch osm let něco, na co ve svém životě nezapomeneš?

Potkala jsem za tu dobu spoustu lidí, kteří mě ovlivnili, ať už pozitivně nebo negativně, takže budu vzpomínat hlavně na ně.

Řekl Ti někdo někdy v tvém životě nějaká slova, která kompletně změnila tvůj život?

Nemyslím si, že člověka ovlivní to, co druzí říkají, ale hlavně to, jak se s tím on sám vyrovná.

Domnívám se, že málo co může kompletně změnit můj život, protože svůj život tvořím hlavně já.

A poslední otázka, právě si vyhrála milion korun, co s ním uděláš?

Uložím ho do banky tak, abych měla co největší úrok a mohla si pak (až dostuduji) koupit byt, protože milion je v dnešní době hrozně málo.

Marie Andresková

Rozhovor s Bárou Kachlíkovou

Co byla nejtěžší chvíle, kterou jsi zažila na škole?

Potítko před prvním maturitním předmětem.

Jaké jsou Tvé plány do budoucna?

Dostudovat a založit rodinu.

Jaká byla největší křivda, cos zažila za posledních osm let?

Nepamatuji si na žádnou.

Co pro Tebe bylo největší překvapení při pobytu na škole?

Když mi Maruška (Mecová) řekla, že bude mít mimčo.

Řekni jednu věc, na kterou budeš nejlépe vzpomínat...

Když mi Maruška (Mecová) řekla, že bude mít mimčo.

Kdo jsou lidé, kteří Tě nejlépe ovlivnili?

Každý trochu, nikdo nějak významně víc.

Odnášíš si ze školy nějaké morální hodnoty?

Určitě, ač se to nezdá, za těch osm let mě určitě zformovala

Poslala bys na AG své dítě?

Asi ano, přece jen to tam bylo fajn :o)

Anežka Fojtíková

Rozhovor s Františkou Schormovou

Patnáctiminutová sborová pauza mi připadá jako ideální šance uskutečnit můj rozhovor s maturantem. Vybrala jsem si Františku Schormovou, která se mnou chodí do sboru a zpívá dokonce ve stejném hlasu jako já. Ostatní maturanti se odešli provětrat na čerstvý vzduch a vykouřit cigaretu, která je jistě po vyčerpávajícím nahrávání nezbytná.

Franti, Ty nekouříš?

Ne, zkusila jsem to, ale nikdy si na to nezvykla. Naštěstí. V hospodě nebo na koncertě to samozřejmě přežiju.

Jak se Ti líbí maturitní práce Kajetána Časenského? Ten vytvořil kostku z cigaretových krabiček a chce tím přesvědčit ostatní, aby nekouřili.

Říkám si, kde asi tolik těch krabiček vzal (*smích*). Ne, já mu samozřejmě věřím, že nekouří.

Je to nápaditý a hlavně to růžový prasátko je vtipný.

Jaký obor estetické výchovy sis pro její poslední dva roky vybrala?

Samozřejmě hudebku, já jsem takovej hudební typ, vždyť to vidíš (*smích*). Už jako malá jsem zpívala ve sboru a teď má hudební praxe na tomhle gymnáziu šťávu. Něco jsme realizovali.

Ty jsi byla vlastně jednou ze zpěvaček Arcibandu.

No, jistě, to byly slavný časy. Myslím, že nám to skvěle hrálo. My jsme s Julčou a Any pořádný hlas, bavilo nás to.

Jak se Ti zamlouvá Misa Pontificalis, kterou teď právě nahráváme?

Pěkný, klidný. Ale mně osobně sednou spíš rychlejší a živější skladby.

Máš docela hlasitý hlas, že?

To bych řekla. Pokouším se ho krotit. Bojím se, že na té nahrávce budu moc slyšet.

A co máš z našeho sborového repertoáru nejraději?

Určitě tu jihoamerickou mši, konkrétně Gloria z ní. Při té jsme to vždycky pořádně rozjžděly.

Ještě tenkrát chodila do sboru i Magda Černá.

Jsi hrdá na svou příslušnost ke kontraaltu?

Samozřejmě, jsme přece vymírající druh. I když tady na škole jsme se nějak přemnožily. Já jsem hlavně hrdá na svoje spolutenorky, to tě určitě potěší (*smích*).

Myslíš si, že se ukážete na sboru i po tom, co odmaturujete? Myslím jako všech vás pět.

Sbor by tak přišel asi o čtvrtinu členů, vid'? Už kvůli tomu bychom měli nadále chodit do sboru. Bude to samozřejmě záležet na naší vysoké škole, pokud se teda někam dostaneme. A já tu jsem ráda.

Ještě nevíte výsledky přijímacích řízení?

Já ne. Podala jsem si přihlášku dokonce na tři školy s humanitním zaměřením. Pořádně nevím, co bych chtěla dělat, doufám, že se na vysoké nějak vyprofiluju.

A víte už aspoň, jak vám dopadl Sprachdiplom?

Víme. A někdo bohužel neprošel.

Jaký je Tvůj názor na odchod Täumera od nás ze školy?

Na jednu stranu ho chápu, že odsud chtěl vypadnout. Na druhou stranu je mi to líto a doufám, že ta nová ženská bude stejných kvalit. Já si myslím, že Täumer je fakt fajn a férovej chlap.

Jo, nediv se, spoustu nás toho naučil.

Měla jsi někdy v průběhu těch osmi let německou výměnu?

Měla jsem výměnu s Ebermannstadtem.

Ty určitě maturuješ z němčiny.

Samozřejmě. Pak z češtiny, angličtiny a dějepisu.

Napadla mě bezvadná otázka. Poslala bys své dítě studovat na Arcibiskupské gymnázium?

I když už teď vím, jaká všechna špína se tu dá vyhrabat? Poslala. Pořád si myslím, že těch negativních stránek je míň než na jiných školách a je jich mnohem míň než těch pozitivních.

Děkuji moc, že sis na mě udělala čas.

Pro Tebe všechno, Anežko.

Přeji hezký svat'ák.

Viktor Derka

Rozhovor s Vaškem Kučerou

Máš radši Colu nebo Kofolu?

Kofolu.

Jaké byly Tvé první pocity jako malého primána?

Všechno bylo úplně nové, vůbec nic jsem nevěděl a byl jsem úplně blbý a jenom jsem se rozkoukával.

S kým jsi seděl v lavici?

To se nezapomíná, byl to Honza Sedláček.

Jaký máš názor na školní jídelnu?

Změnilo se vedení, ovšem k horšímu. Chovají se špatně ke studentům, občas jako bychom nebyli lidi, ale aspoň jídlo se trochu zlepšilo.

Jak se za těch osm let změnila?

Lepší než na začátku, ale pořád dokážou udělat pěkný blivajzy.

Jaké jsou Tvé mimoškolní aktivity? Váliš se jenom doma, nebo sportuješ?

Nesportuji, ale dělám skauting a hraji na akordeon.

Cítíš se připraven na maturitu?

(ironicky) No strašně moc, já jsem úplně v pohodě, já se vlastně ani nemusel učit.

Myslíš, že Tě gymnázium připravilo na vysokou školu?

Gymnázium se o to snažilo, ale já jsem se nenechal.

Jak bys jedním slovem zhodnotil těch osm let na škole?

Slovem, které jsem nejčastěji používal na hodinách – nevím.

Co Ty a holky na škole? Prožil jsi tu nějaký vztah?

Samozřejmě že vztah jsem prožil, to snad ani nešlo za těch osm let neprožít. Ale ona se na mě potom vykašlala.

Jak bys zhodnotil holky na škole?

Mohlo byt to být lepší, ale není to žádná tragédie.

Jaký byl tvůj největší průšvih na AG?

Já jsem vlastně docela hodný, jenom jednou jsem jednoho nejmenovaného učitele poslal někam. Ovšem to se vyřešilo celkem rychle a bez větších problémů.

Kolik jsi asi měl zameškaných hodin za celou dobu studia?

Já jsem ani moc nechyběl, nejvíce asi teď v oktávě, protože si můžu psát omluvenky sám. Pokud bereme v úvahu tak padesát hodin za rok tak to je čtyři sta padesát hodin za celou dobu studia, což je hodně málo. Já to nikdy nepočítal.

Jak si představuješ budoucnost?

Jsou dvě roviny – jak to bude a jak si to představuji. Zřejmě to bude, že půjdu na vysokou školu, ale tam se mi úplně nechce. Spíše bych chtěl být řidičem kamionu a jezdit po Evropě, třeba to tak jednou bude, pokud mě vyhodí ze školy.

Díky za rozhovor a nemáš nějakou radu pro mladší ročníky, jak přežít tuto školu?

Nejsem si jistý, zda zrovna já jsem ten pravý na radu, ale pokud bych měl opravdu něco poradit, tak to bude asi toto: zkuste se občas připravovat do školy i jindy než na písemky (někdy ani na ty ne), já to tak nedělal a pak to dopadlo, jak to dopadlo. Zkuste to, možná pak bude život na této škole sladší. ;)

Tereza Vernerová

Rozhovor s Magdalenou Novákovou

1. Myslíš si, že je správné vždy mluvit pravdu?

Myslím, že ve většině případů ano. Občas je ovšem lepší, některé věci neříct. Jde hlavně o případy, kdy by pravda mohla tomu druhému ublížit. Pokud tě například podvede přítel, neměla by ses to nikdy dozvědět :-)

2. Máš nějaké životní moudro, kterým se řídíš?

Mám: Když jsi bohatá a úspěšná, lidé ti nikdy nezávidí tolik, jako když jsi šťastná.

3. Je někdo, kdo z tebe udělal toho kým jsi? Kdo tě nejvíce ovlivnil?

Takových lidí je vícero, kteří mě hodně ovlivnili. Například můj kůň Licastro.

4. Považuješ svého čtyřnohého miláčka za rovnocenného člověka?

V některých ohledech ano. I když k němu samozřejmě přistupuji jinak. On je takové živé umělecké dílo – nesmírně tvárné, citlivé, ale velmi těžce odpouští chyby.

5. Pokud vím, tak jste spolu závodili. Budete v tom nadále pokračovat?

Určitě, ale až po maturitě.

6. Mohla bys nám přiblížit, v čem vaše závody spočívají?

Závodím v drezuře, což je odvětví jezdeckví nejvíce podobné tanci či krasobruslení. Jezdec s koněm předvádí sestavy prvků, u kterých je hodnocena technická správnost stejně jako umělecký dojem. Proto zde není důležitá rychlost a také se neskáče přes žádné překážky.

7. Co tě nejvíce „táhne“ k tanci a konkrétně k salse?

Salsa je velmi temperamentní tanec s mnoha otočkami. Líbí se mi ta souhra mezi tanečnickými,

protože se partnerka musí stoprocentně spolehnout na partnerovo vedení. Tím se salsa odlišuje třeba

od latinskoamerických tanců, kde oba tanečníci tancují spíše vedle sebe než spolu.

8. Co si myslíš o dnešní politice? Budeš se tento rok účastnit voleb?

Voleb se určitě zúčastním.

9. Prozradíš nám, která politická strana zvítězí u tebe?

Jsem rozhodnutá volit TOP 09.

10. Pamatuješ si nějaký zážitek z AG, který bys ráda opět zažila?

Nejkrásnější na AG byl náš maturitní ples (včetně afterparty). Ten bych si ráda zase zopakovala.

11. Vzpomeň si také na nějaký, který bys už nikdy v životě zažít nechtěla?

Nejhorší to bylo asi na začátku kvinty. Jako třída jsme moc nefungovali a měli jsme hrozně moc práce. Přitom už jsem tehdy věděla, že chci studovat práva, a proto je pro mě většina probírané látky zbytečná.

Bylo to období hrozně beznaděje. Bezstarostné dětství jsem měla daleko za sebou a do maturity strašně daleko.

12. Takže práva jsou to, co chceš dělat po ukončení studia na této škole?

Ano. Konkrétně bych se ráda specializovala na mezinárodní obchodní právo.

13. Snila jsi někdy o ideálním životě? Jak by ten tvůj asi vypadal?

Já svůj vysněný život už z velké míry žiji. V tom ideálním by oproti realitě bylo méně bolesti, strachu a mých chyb. Ideálně bych také potřebovala den s více hodinami, abych postihala vše, co potřebuji.

Tereza Kubíková

Rozhovor s Ondrou Novákem

Na co právě teď myslíš?

Na maturitu...

Blíží se tvůj poslední den na AG, pamatuješ si na ten první?

Ne.

Jaký největší průšvih jste udělali vy, jako třída?

Dvě holky od nás vytopily učebnu chemie.

Příští rok nás čeká pořádání společenského večera. Neměl bys nějaké užitečné rady?

Nejdůležitější je mít dostatečně dopředu vymyšlené téma.

Aha tak to už jsme asi ve skluzu...

Ne, to ne... Já myslel tak čtrnáct dní. To stačí. (smích)

A jak se vám pracovalo s druhou třídou. Shodli jste se s ní na tématu snadno?

Absolutně ne.

Jakou nejdražší blbost sis v životě koupil?

Blbost? Nevím... notebook. Blbosti nekupuji.

Chystáš se k volbám?

Ano.

A už víš, koho budeš volit?

Buď ODS nebo TOP 09. Asi spíš tu TOP 09.

A viděl si „Přemluv bábu“?

Ne

Poslední otázka – cítíš se po tomto rozhovoru důležitější?

Určitě ano. (smích)

Klára Vernerová

Rozhovor s maturantkou Veronikou Vernerovou

Na co právě myslíš?

Na co právě myslím? Na to, kde seženu zbytek maturitních otázek z dějepisu.

Přichází na tebe nostalgie nebo jsi ráda, že z AG odcházíš?

Obojí.

Jaká se ti stala na AG největší křivda?

Těch se stalo...

Povedl se naopak tobě nebo celé třídě nějaký naschvál nebo podvod?

No to jsme dělali často... třeba jsme zalepili dveře, no... v sekundě jsme se všichni schovali pod lavice a zůstala jsem tam jen já (směje se)... a říkala jsem vyučujícímu že tam nikdo není.

Myslím, že to byla profesorka Petrová.

Příští rok nás čeká pořádání společenského večera. Máš nějaké rady...

Hlavně si sežeňte hodně sponzorů.

Ted' trošku mimo školu. Jakou nejdražší blbost sis v životě koupila?

Nevím, opravdu. Ale jednou jsem omylem přispěla na koňskou farmu, protože jsem myslela, že to je na děti a bylo mi to hloupé vzít zpátky.

Chystáš se k volbám?

Ano.

A už jsi přemýšlela, koho budeš volit?

Ne, zatím v tom nemám jasno.

Viděla jsi „Přemluv bábu“? Jaký máš na to názor?

Ano. Nenadchlo mě to, ale ani nepohoršilo.

Cítíš se po dnešním poskytnutém rozhovoru důležitější?

Cítím se veledůležitě. (Chichotá se)... ale to už odjakživa.

Eva Habánová

Rozhovor (Annamáriu D'Almeida)

Co si myslíš o křížových výpravách?

Co si myslím o křížových výpravách? Jo, pěkný humusátstvo to bylo, teda. Takhle se nasáckovat do cizí země a pak někoho nutit, aby změnil víru...

A co si myslíš o tom, jak bylo na začátku roku změněno zvonění, tady ve škole?

Ono se změnilo? Jo, počkej, jo... Po pravdě řečeno, proti terciím jako intervalům vůbec nic nemám, takže mi je jedno, kolik jich daj do zvonění.

Co si myslíš o přezouvání?

O přezouvání?... Chápu to... Jo, je hezký mít tady pořádek a tak. Na druhou stranu – mně pekelně... smrdí nohy. A kdybch se přezula... to by nebylo moc dobrý. Nemluvě o tom, že... A není to proto, že celej den chodím v zapařenejch botech. To není proto. A hlavně... mně se na tom nelíbí, že bych se měla přezouvat, když je venku hezky, a měla bych si špinit přezuvky tím, že bych šla z mínus druhého patra do své kmenové třídy.

Jak jsi byla spokojená se svou třídou a se svou třídní?

Jo, šlo to. Jako, umim si představit i lepší třídu, ale jako dobrý.

Pamatuješ si nějaký skvělý školní výlet nebo akci se třídou?

Já si pamatuju úplně první školní výlet. My jsme jeli do nějaký... nevim co. Malý vesničky. A pekli tam prase. A byla tam taky medovina... A líbilo se mi to.

Je něco, co bys chtěla vrátit? Ať už něco pěkného, aby se to zopakovalo, nebo naopak něco, co se Ti nepovedlo, tak abys to mohla udělat líp...

Já všechny důležitý věci prospim, takže ani nevim, jaký byly...

Tak to je moje poselství pro budoucí generace...

...a ještě jednou *Marcela Bubelová*

Jsme v napůl prázdné učebně v pátém patře a já právě okrádám Annamárii D'Almeidu o pět minut jejího času.

Miniaturní „Předmaturitní“ rozhovor s Annamáriu D'Almeidou.

Proč děláš, to co děláš?

Já ted' spím, protože se mi chce hrozně spát. Takže se omlouvám, jestli moje odpovědi nebudou takové, jaké si čekala.

Kdo ti pomohl k tomu, jaká jsi?

Rozhodně maminka a dědeček. Jsou prostě nejlepší.

Je něco, co tě na sobě štve?

Asi že pořád spím a přesto jsem pořád unavená. (Smích)

Věříš v lásku na první pohled?

Jo. Romantický, co?

Máš nějaký vzor?

Ano... pletací. Ale jinak asi ne.

A jedna o škole. S kým si seděla, když si byla v primě?

V Primě?! Fakt nevím... (přemýšlí) Fakt si nevzpomenu...

A nakonec. Čeho se nejvíc bojíš?

Tmy a bubáků. Čeho jiného?

Hana Skleničková

Rozhovor – Eva Břichová

Ahoj, měla bys na mě chvilku, děláme rozhovor na češtinu...

Ale jo, no tak se ptej.

Zanedlouho už odcházíš z AG, myslíš, že ti to prostředí bude chybět?

Hmm...

Jak bys vůbec zhodnotila kvalitu výuky jazyků na této škole?

No jo, tak když se chytne dobrý učitel na němčinu, tak je to fajn, a na angličtinu... - no vlastně taky, závisí na konkrétním učiteli. To se takhle nedá říct, musíš mít prostě štěstí.

Považuješ dobré známky za důležité nebo jde spíše o to nějak „prolézt“?

Tak ono je to fajn, když máš dobré známky, nejdůležitější je udělat dobrý dojem na učitele, zkrátka jde o to, zvolit dobrou taktiku.

A jak bys zhodnotila kvalitu obědů ve školní jídelně?

No tak bylo to špatný, pak se to trochu zlepšilo..., a ted' se to zase zhoršilo.

Tak to je vše, děkuji za rozhovor.

Michal Šmilauer

Rozhovor s Dominikem Andreskou

Co si odneseš z AG jako nejsilnější zážitek?

Silný zážitek bylo vědomí společenství, jak jsme osm let drželi spolu. Třídní kolektiv - a někteří jedinci zvláště - výrazně ovlivnili moje zrání, moje dospívání. Vím, že to může znít lacině, ale je to tak.

Zažil jsem zde samozřejmě, jako každý, i poměrně negativní zážitky s některými spolužáky i pedagogy, ale držíme se zásady „žádná jména“. Asi bych doporučil neříkat učitelé, že se v něčem plete, určitě bych se taky vyvaroval tvrzení, že nezná školní řád. A to i kdyby ho fakt neznal... :-)

Jak tě tak poslouchám, tak to vypadá, že převažuje pozitivní dojem – jsi rád, že jsi byl na této škole...

Rozhodně. Byl jsem rok v Německu, takže si dovolím tvrdit, že mám možnost nějakého srovnání. A myslím si, že tato škola má výrazně vyšší úroveň. Vám to nepřijde, protože tady žijete v mikroklimatu a štvete vás, že se musíte přezouvat, a že tamten přetahuje, tamten hrozně aktivně zapisuje pozdní příchody, tamten zase bazíruje na minutovkách – když si nějaký nenapíšete, tak je to pak na konci roku zlý. Ale vy si neuvědomujete, kolik toho jsou schopný do vás nabuší, to je prostě neuvěřitelný. Ta informační základna, když dáváte ve škole drobet pozor – to, co si odsud odnesete, nepochopíte, dokud neodejdete někam jinam, na školu v zahraničí, na univerzitu. Všichni toho strašně moc víme.

I když máme pocit, že to proflákáváme...

Rozhodně. A on ten pocit, že to proflákáváte, není vůbec tak špatnej....

Je nějaká neškolní věc, která ti tady na škole přišla hodně dobrá?

Tak třeba Seznamovák v primě, pamatuju si tu bandu vyjukanejch primánů, jako kdyby to bylo včera. Ptali se nás, proč jsme šli na tuhle školu a lidi říkali, že kvůli křesťanskému prostředí a tak a já jsem přitom viděl kostel zevnitř asi podruhé, takže jsem byl docela vysmátej.

A pak to prostředí, který tady na škole je, že člověka nešikanujou, že se trochu jinak oblékáš, nebo že si myslíš, trochu jiné věci, nebo nosíš brejle, a tak. Už to křesťanské společenství, které je docela tolerantní – to prostředí tady na škole je fakt fajn.

Naučil ses za těch osm let nějaký studijní trik – neobvyklou metodu učení?

Já nejsem moc studijní typ. Nenávidím učení. Přijít domů a otevřít učebnici mě strašně..., no řekněme nebaví. Hůř strávený odpoledne než učením si nedokážu představit, spíš se snažím dávat pozor ve škole a zapamatovat si věci v hodině. Jasně, že si opakuju před ohlášenou písemkou, ale že bych měl individuální opakovací plány před každou zkouškou jako Hermiona Granger, to ani omylem.

Jak moc velké minus je zastaralost školy?

To je minimální problém, proti všem těm věcem, který jsem předtím vyjmenoval – že kantoři – až na pár výjimek (udělá dramatickou pauzu) – že jsou prostě výborný. Že tady to společenství žije vlastním životem. Žádná moderní technologie nenahradí osobní přístup kantora. Nikdy. Důležitější je, jaký je kantor, než jestli má laserové ukazovátka, nebo interaktivní tabuli. Jediná nevýhoda, kterou bych tady viděl, jsou velké třídy – třicet dva lidí. Podle mého názoru by byly lepší menší pracovní skupiny – jako jsou třeba na jazyky – byly by dobré i na děják, zeměpis, matematiku, protože by to umožnilo pracovat se studentským kolektivem mnohem efektivněji.

Mluvil jsi o škole vesměs pozitivně. Ale je taky něco, co bys koncepčně změnil?

Já bych rozhodně byl pro mnohem pružnější volitelnost předmětů, aby se člověk mohl jasně specializovat. Aby ve chvíli, když vám nejde moc matika a je jasné, že to ten matfyz nebude, abyste pak mohli mít třeba více jazyků, dějáku, nebo přírodních věd atd.

Možná bych paradoxně zvětšil výuku tělocviku, i když to by se asi při kapacitě naší tělocvičny dělalo těžko. Takový ty rachitický, asketický studenti studenti Arcibiskupského gymnázia – to mě vždycky strašně vadilo. Bych hleděl ty děti poslat – když ne každý den, tak aspoň dvakrát třikrát týdně do tělocvičny.

Ještě bych víc „šlapal“ na jazyky. Pak bych rozšířil češtinu o rétoriku a přidal do estetické výchovy vedle hudebky a výtvarky ještě divadlo.

Děkuji za rozhovor.

Rozhovory byly redakčně kráceny – omlouvám se autorům i maturantům

Hedvika Šiprová

Poslední zvonění, aneb nehřešte a přezujte se!

Se zápachem strachu a tísně, který je všudypřítomný v budově naší školy, se studenti oktáv pokusili v pátek 7. května velmi netradičně skoncovat. Místo defenestrace a následné deratizace se chopili všech možných a až neuvěřitelně silných parfémů. Notnou dávkou této velmi účinné zbraně hromadného ničení pak postříkali každého, kdo se procpal davem studentstva až do vstupní haly.

Aby toho nebylo málo, došli letošní oktáváni k závěru, že je zdravé si občas připomenout, že společně s panem ředitelem stojí v čele AG také Duch svatý, a proto poslední zvonění situovali do stylu Nebe a Peklo. Do malé tělocvičny proto posílali ty ze svých mladších spolužáků, které osobně znali; ty, které neznali, poslali po schodech nahoru do „Nebe“. Cesta z „Pekla“ do „Nebe“ byla lemována postavami v bílých oděvech třímajících v rukou rtěnky a lihovky. Každý, kdo prošel kolem, byl označován křížem – znamením pokoje.

Ve třetím patře, v učebně 311, mělo být „Nebe“. Čekala jsem nějaký další výstřední zákrok proti školní šedi, ale nic takového se nekonalo. Z pořvávání postav v bílém jsem se dozvěděla, že „nejde spustit zvuk“, díky čemuž ve 311 žádný program neprobíhal. Aby nám to nebylo líto, přiřítili se do třídy dvě postavy, jedna v bílém prostěradle, druhá v hnědém hábitu. Osoba v bílé nám začala žehnat a přesvědčovala nás, že nemáme hřešit a máme se přezout. Bytost v hnědém si mezitím otevřela Bibli a začala nám předčítat jakýsi seznam jmen. Zklamání nepřilíš velkým ohlasem publika nás ti dva skoro již bývalí studenti opustili a my jsme se vypravili dolů do velké tělocvičny.

Na pódiu seděli oktáváni za školními lavicemi, které se prohýbaly pod tíhou pokrmů na nich spočívajících, a zářivě se na nás usmívali. Poté jeden z nich, převlečený do rytířského varkoče, prohlásil, že je to jejich Poslední večeře a my máme tu čest, že je při ní můžeme sledovat.

„Na úvod naší večeře se musíme pomodlit,“ pokračoval rytíř a předal slovo třem zpěvačkám, které si s námi zazpívaly Dík, Pane za to jídlo a Otče náš, všemohoucí Pane.

Ti z nás, kteří toužebně očekávali scénku, v níž budou oktáváni parodovat učitele, se nedočkali. Místo toho byl uskutečněn závod učitelů v hledání „ztracené“ Bible v prostorách tělocvičny. Soutěže se zúčastnili páni profesori Mrzílek, Beneš a Bernard a paní profesorky Chloupková, Synovcová, Valíková, Steinerová a Pabištová. Po nepřilíš dlouhém, ale usilovném hledání, zejména ze strany paní profesorky Synovcové, která se dokonce koukala i pod žíněnky, vyhrál – jak jinak – pan profesor Mrzílek. Ten si za odměnu mohl nechat nalezenou Bibli a později se připojit k Poslední večeři.

Po dalších několika písničkách typu Kdo stvořil ...? nám byl na rozloučenou přečten z Bible

zastupujícím Duchem svatým seznam stavitelů jistého v dávných dobách jistě důležitého objektu a my jsme se museli vrátit k učení.

Zuzana Vaňková

Maturanti odcházejí – Fejeton

...no a co má být, řeknete si možná. Maturanti odcházejí, primáni přicházejí – je to přirozený běh života, který se opakuje každý rok, stejně jako se děti rodí a staří lidé umírají. Možná vám to připomene i obligátní nápis na maturitních šerpách a na náhrobcích: „Co jsme my, budete i vy, co jste vy, byli jsme i my“.

Ale každý z nás studentů si to pořádně uvědomí až s postupem času, když maturují naši už jen o rok nebo o dva starší kamarádi. S postupem času si přes to brblání na školu uvědomujeme, že jednou skončí maturitou a po ní opustíme většinu svých spolužáků a nastane něco, o čem většina z nás nemá jasnou představu. Již zmíněná paralela se smrtí je tu, myslím, více než nasnadě, samozřejmě s jistou měrou nadsázky. A tohle čeká nás všechny.

„Opilí od radosti si sami trochu lžeme, že zkouškou dospělosti opravdu dospějeme...“ jak zpíval už Karel Kryl. Myslím, že ta písnička dění kolem maturit vystihuje – tedy, politický podtext teď už není (a doufám, že ani nebude) aktuální.

Co dál pro nás obnáší skutečnost, že maturanti odcházejí? Další tváře, které na chodbách školy už nepotkáme. Další lidé, se kterými se už nepozdravíme v klubovně nebo v jídelně. Pro mě, která letošní maturanty znám jen od vidění, nic víc.

Něco naší škole dali a myslím, že zvláště u těch letošních to bylo opravdu hodně. (pokud vím, nikdo z nich škole ani svým spolužákům nic podstatného nevezal) To, co dali, se neztratí.

Je dobře, že odcházejí. Kdyby totiž neodešli, znamenalo by to, že neodmaturovali :-).